

sygn. akt XII Ko 17/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

o.2.Dnia 7 listopada 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Agnieszka Wysokińska – Walczak
Protokolant:	sekr. sąd. Urszula Urbańska

w obecności prokuratora Małgorzaty Herter - Dziurzyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2022 roku

na rozprawie sprawy przeciwko Skarbowi Państwa

z wniosku B. Z. (1) (z domu K.) i M. K. w imieniu Z. K. (1)

w przedmiocie odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienia

za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania wobec Z. K. (1) wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie
wydanego na sesji wyjazdowej

w W. z dnia 14 stycznia 1947 roku w sprawie o sygn. akt Sr 10/47

na podstawie z art. 8 ust. 11a oraz art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku

o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych

za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991 r.,

nr 34 poz. 149 z późn. zm.)

orzeka

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. K. kwotę 462 500,00 zł (czterysta sześćdziesiąt dwa tysiące pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz B. Z. (1) z domu K. kwotę 462 500,00 (czterysta sześćdziesiąt dwa tysiące pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

III. w pozostałej części wniosek o zadośćuczynienie i odszkodowanie oddala;

IV. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. K. i B. Z. (1) z domu K. kwotę po 240 (słownie: dwieście czterdzieści) złotych z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

V. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UWO	Sygnatura akt	XII Ko 17/22
1. WNIOSKODAWCA		
M. K. B. Z. (1) (z domu K.)		
2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
po 169 719,00 złotych dla M. K. i B. Z. (1)	Ustawowe odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
po 1.200.000 złotych dla M. K. i B. Z. (1)	Ustawowe odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	
3.	Inne	
Koszty zastępstwa procesowego.		

1.3. Ustalenie faktów				
0.1.3.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty	
		Z. K. (1) urodził się w dniu (...) w	Akta IPN BU (...)	75-139 145-242 akt VIII Ko 80/21,

M.. Ukończył 7 klas szkoły podstawowej. Posiadał zawód wyuczony mechanik. W dniu 28 grudnia 1946 roku funkcjonariusze Powiatowego Urzędu (...) w W. zatrzymali Z. K. (2), który następnie został tymczasowo aresztowany do dnia 28 marca 1947 roku. W chwili zatrzymania miał 19 lat. Wyrokiem z dnia 14 stycznia 1947 roku Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na sesji wyjazdowej w W. w sprawie o sygn. akt Sr 10/47 skazał m.in. Z. K. (1) za czyny polegające na: 1. w okresie czasu od 19 do 28 grudnia 1946 roku w W. brał udział w związku mającym na celu zbrodnię, tj. za popełnienie przestępstwa z art. 14 § 1 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 roku o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa; 2. w dniu 19 grudnia 19456 roku w W., wraz z innymi członkami bandy, używając przemocy	odpis skróconego aktu zgonu akta zawarte na płycie IPN BU (...) cz. 1 i 2 postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 02 września 2021 r. oraz 16 sierpnia 2022 r. odpis skrócony aktu małżeństwa odpis skrócony aktu urodzenia	k. 73 VIII Ko 80/21 VIII Ko 80/21 k. 87 k. 88

i grożąc użyciem broni, dokonał napadu na hutę Praca, podczas którego zabrano w celu przywłaszczenia karabin oraz 2 maszyny do pisania i liczenia, tj. za popełnienie przestępstwa z art. 259 d.k.k.;

3. w tymże dniu w W., wraz z innymi członkami bandy, dopuścił się gwałtownego zamachu na P. Z. – funkcjonariusza P.U.B.P w W., w wyniku czego Z. poniósł śmierć, tj. za popełnienie przestępstwa z art. 1 § 3 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 roku o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa;

4. w okresie czasu od 21 do 30 grudnia 1946 roku we wsi D., pow. R., bez zezwolenia władzy przechowywał broń palną – automat P., tj. za popełnienie przestępstwa z art. 4 § 1 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 roku o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa.

Za powyższe czyny Sąd wymierzył mu za każdy z w/w czynów oraz łącznie karę 15 lat więzienia z utratą praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres 5 lat i zaliczył mu na poczet orzeczonej kary okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 grudnia 1946 roku do dnia 14 stycznia 1947 roku.

W dniu 16 kwietnia 1947 roku Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na podstawie art. 5 § 1 pkt 3 i art. 14 § 1 ustawy z dnia 22 lutego 1947 roku o amnestii, złagodził kary po 15 lat więzienia wymierzone za w/w czyny do kar po 10 lat więzienia za każdy z tych czynów, za które został skazany i wymierzy karę łączną 10 lat więzienia z utratą praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres 5 lat.

Na mocy postanowienia Sądu Wojewódzkiego dla województwa (...) w W. z dnia 29 maja 1956 roku w sprawie o sygn. Sr 10/47 na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2

ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 roku o amnestii kary po 10 lat więzienia i co do czynów z pkt. 1, 3 i 4 wyroku skazującego utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres 5 lat zostały złagodzone do 5 lat więzienia i co do pkt 1 i 3 kary utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych zostały złagodzone do 2 lat i 6 miesięcy za każde przestępstwo. Kara łączna 10 lat więzienia i utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres 5 lat została utrzymana w mocy.

Postanowieniem Sądu Wojewódzkiego dla województwa (...) w W. z dnia 17 października 1956 roku prośba Z. K. (1) z dnia 27 września 1956 roku o ułaskawienie została pozostawiona bez biegu.

Z. K. odbywał karę więzienia w kilku zakładach karnych m.in. w P., S. (w ośrodku pracy więźniów) oraz przez okres kilku miesięcy był zatrudniony w Kopalni (...) w K..

Z. K. (1) został zwolniony z więzienia po odbyciu całości kary w dniu 28 grudnia 1956 roku, tj. po 10 latach odbywania kary więzienia.

Na początku 1957 r. M. S. poznała Z. K. z którym zawarła związek małżeński w dniu 26 października 1957 r.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 września 2021 roku w sprawie o sygn. akt VIII Ko 80/21 stwierdzono nieważność wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia 14 stycznia 1947 roku w sprawie o sygn. akt Sr 10/47 wydanego wobec Z. K. (1) w zakresie przypisanych mu przestępstw z pkt 1, 2 i 4 w/w wyroku, z pominięciem skazania za przestępstwo przypisane w pkt 3 w/w wyroku polegającego na zabójstwie w dniu 19 grudnia 1946 roku funkcjonariusza (...) w W. P. Z..

Z. K. (1) zmarł w dniu 17 listopada 1978 roku.

		Pozostawił po sobie żonę – M. K. i córkę B. Z. (1) (z domu K.), które wystąpiły w jego imieniu o orzeczenie zadośćuczynienia i odszkodowania za wykonanie wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt Sr 10/47.		
0.1.3.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.		Fakt	Dowód	Numer karty
		W ocenie sądu wnioskujący nie udowodnili, by z racji pozbawienia wolności Z. K. poniósł szkodę materialną. W czasie zatrzymania Z. K. mieszkał wspólnie z rodzicami, którzy prowadzili gospodarstwo. M. K. nie miała wiedzy czy pracował. Z racji wieku, wykształcenia, faktu zamieszkiwania z rodzicami, należy sadzić, że Z. K. najprawomocniej nie pracował, pomagając rodzicom w prowadzeniu gospodarstwa.		

4. <i>ocena DOWODÓW</i>		
2.1. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	M. K. i B. Z. (1)	W toku postępowania zostały przesłuchane w charakterze świadków wnioskodawczyni. Sąd co do zasady uznał ich zeznania za szczere, nie dostrzegł u świadków tendencji do celowego zniekształcania relacjonowanych zdarzeń, niemniej jednak ich relacje były skąpe w szczegółach. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż przyczyną takiej okoliczności był nie tylko znaczny upływ czasu ale przede wszystkim fakt, że świadek M. K. poznała Z. K. po opuszczeniu przez niego więzienia. W tej sytuacji M. K. okoliczności aresztowania i pozbawienia wolności Z. K. znała jedynie z przekazów męża czy innych osób z rodziny. Biorąc dodatkowo pod uwagę fakt, że Z. K. był osobą skrytą i zamkniętą w sobie, relacje przez niego przekazywane były ogólne, ubogie w szczegóły, sprowadzały się do ogólnych informacji na temat tego, że zmieniał więzienia w których był osadzony czy pracował w kopalni. Jedynym szczegółem który pojawił się w relacji Z. K. dotyczył jedzenia jakie dostawał w czasie pracy w kopalni oraz faktu pobicia na początku zatrzymania. Dodatkowo w latach 60-tych i 70-tych, sami represjonowani nie opowiadali nawet najbliższym osobom o swoich przeżyciach a ukrywając fakt odbywania kary za działalność niepodległościową

		chcieli chronić swoich najbliższych przed ostracyzmem społecznym czy represjami ze strony władz. Jak to określiła B. Z. fakt pobytu w więzieniu w latach 40 i 50-tych, w tym pobytu jej ojca, był tematem tabu.
	Dokumenty z akt postępowania dotyczącego sprawy VIII Ko 80/21, w tym akta IPN BU (...) cz. 1 i 2, dokumenty złożone przez wnioskodawczynię	W ocenie sądu dokumenty były wiarygodne, rzetelne, nie były podważane przez żadną ze stron
0.1.4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów 0.2.(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
3. PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
Oddalono wniosek w tym zakresie		
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
UWAGI OGÓLNE CO DO MOŻLIWOŚCI WYSTĄPIENIA PRZEZ WNIOSKODAWCZYNIE Z WNIOSKAMI O OSZKODOWANIE		

I ZADOŚĆUCZYNIENIE

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 1991 r., Nr 34, poz. 149 z późn. zm.), zwana dalej: ustawą lutową – osobom, wobec których stwierdzono nieważność orzeczenia, albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 roku w Polsce stanu wojennego, przysługuje prawo dochodzenia od Skarbu Państwa odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania orzeczenia.

W pierwszej kolejności nie budzi wątpliwości, że Wnioskodawcom, co do zasady przysługiwało roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przeciwko Skarbowi Państwa, wynikające z przepisów art. 8 ust. 1 ustawy lutowej. Natomiast w przypadku śmierci osoby represjonowanej uprawnienie to przechodzi na małżonka, dzieci i rodziców (art. 8 ust. 1 in fine).

W orzecznictwie wskazywano (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1993 roku, sygn. akt I KZP 35/92), iż analiza treści zdania pierwszego i zdania drugiego art. 8 ust. 1 cyt. ustawy nie pozostawia wątpliwości, co do tego, że przepis ten nie przewiduje samoistnych roszczeń dla małżonka, dzieci i rodziców represjonowanego, a stanowi jedynie o przejściu na te osoby jego uprawnień. Identyczne rozumienie omawianego przepisu zaprezentował Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 5 października

1995 roku, sygn. akt I KZP 23/95, podkreślając, że nie przewiduje on samoistnych roszczeń następców, wobec czego następca „uzyskuje i realizuje to uprawnienie, które przysługiwało osobie represjonowanej”.

Wskazany przepis nie przewiduje zatem samodzielnych roszczeń dla małżonka, dzieci i rodziców represjonowanego. Stanowi jedynie o przejściu na te osoby jego uprawnień. Punktem wyjścia dla ustalenia wysokości właściwego roszczenia przyznanego małżonkowi, dzieciom i rodzicom zmarłego poszkodowanego, jest wysokość roszczenia, które przysługiwałoby zmarłemu, gdyby ten żył i sam dochodził odszkodowania i zadośćuczynienia.

M. K. jest wdową po zmarłym Z. K. (1), zaś B. Z. (1) (z domu K.) jest jego córką, a więc są osobami uprawnionymi do uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia. W chwili składania wniosku były nadto jedynymi osobami uprawnionymi.

ODSZKODOWANIE

Odszkodowanie przysługuje za poniesioną szkodę materialną, natomiast zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda (art. 361 § 1 k.c.), zatem straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). Szkoda, o której mowa w art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, nie jest sumą utraconych zarobków, lecz różnicą między stanem majątkowym, jaki by istniał, gdyby poszkodowanego nie

internowano. Powstanie i rozmiar szkody zależne są od tego, czy i jakie poszkodowany miałby możliwości zarobkowe, i w jakim zakresie rzeczywiście by je wykorzystał – jakie wydatki poniósłby na utrzymanie własne i rodziny, na potrzeby rozwoju swojego gospodarstwa rolnego, czy i ile przeznaczyłby na oszczędności lub zwiększenie trwałych składników majątku (zob. również wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 marca 2012 roku, sygn. akt II AKa 21/12).

W ocenie sądu wnioskujący nie udowodnili, by z racji pozbawienia wolności Z. K. poniósł szkodę materialną. W czasie zatrzymania Z. K. mieszkał wspólnie z rodzicami, którzy prowadzili gospodarstwo rolne. M. K. nie miała wiedzy czy pracował. Z racji wieku, wykształcenia, faktu zamieszkiwania z rodzicami, należy sądzić, że Z. K. najprawdopodobniej nie pracował zarobkowo, pomagając rodzicom w prowadzeniu gospodarstwa. Z przeprowadzonych dowodów, w tym zeznań wnioskodawczyń nie wynika, by Z. K. miał problemy ze znalezieniem pracy zaraz po zwolnieniu z więzienia czy z tego powodu pozbawiony był możliwości kontynuowania nauki i zdobycia lepszego wykształcenia. W odniesieniu do zatrudnienia to jak wynika z zeznań M. K. w momencie gdy poznała Z. K. a było to kilka miesięcy po opuszczenia przez niego więzienia, pracował on w Przedsiębiorstwie (...) jako kierowca, a następnie jako mechanik przez okres 16-stu lat. Dopiero po zwolnieniu się przez niego z tego zakładu miał problemy z ze znalezieniem i utrzymaniem się w pracy - szukał pracy, pracował trochę a następnie się zwalniał. Nie wynika

z wypowiedzi świadków, w tym M. K. by jej mąż po opuszczeniu więzienia chciał się dalej kształcić ale z uwagi na swoją przeszłość zostało mu to uniemożliwione.		
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
Kwota - 462 500 zł dla M. K. - 462 500 zł dla B. Z. (1)	Ustawowe odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Wobec bezspornych w sprawie takich okoliczności jak działalność Z. K. (4) na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i związane z tym pozbawienie wolności, słuszność dochodzonego żądania zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z pozbawienia wolności, była co do zasady przesądzona. W niniejszym postępowaniu należało określić wysokość odpowiedniego zadośćuczynienia. Zgodnie z ugruntowanymi poglądami zadośćuczynienie ma zrównoważyć negatywne przeżycia oraz doświadczenia pokrzywdzonego z jednej strony, zaś z drugiej strony kwota zadośćuczynienia winna być sumą odpowiednią, odzwierciedlającą rzeczywiście doznaną krzywdę i służyć jej złagodzeniu (vide - wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 08.11.2018 r., II AKA 158/18) W orzecznictwie podkreśla się także, że przy określaniu sumy zadośćuczynienia sąd powinien orzekać „na podstawie		

zindywidualizowanych kryteriów, wynikających z materiału dowodowego sprawy, w następstwie rozważenia wszystkich jej istotnych okoliczności” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 marca 2017 r., II KK 42/17, LEX nr 2273886).

Zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwaną wartość. Z drugiej strony wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywd poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństw (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2017 roku, sygn. akt: III K 181/17, Legalis).

W świetle zebranych dowodów, w tym zeznań wnioskodawczyń zostały udowodnione następujące okoliczności związane z pozbawieniem wolności Z. K. jak:

- bicie przez funkcjonariuszy (...) w W.

-jedzenie bardzo złej jakości – w czasie pracy w kopalni zamieniał wędzone dorsze na kielbasę

- stosowanie przemocy w czasie pobytu w zakładzie karnym – długotrwałe przywiązywanie do kraty

- trauma w postaci kłopotów ze snem czy nerwowymi zachowaniami

- obawa przed służbami mundurowymi

- przymusowa praca w kopalni węgla kamiennego

Dodatkowo jest faktem powszechnie znanym, że zarówno warunki panujące w aresztach śledczych i więzieniach w latach 1944-1956, jak i praktyka traktowania osób osadzonych w tych jednostkach diametralnie odbiegała od współczesnych warunków związanych z pozbawieniem wolności. Warunki higieniczne były bardzo złe, panowała ciasnota w celach, więźniowie pozbawieni byli dostępu do pomocy lekarskiej. Z powszechnie dostępnej wiedzy historycznej wiadomo, że w sposób „szczególny” traktowano osoby oskarżone lub skazane za przestępstwa natury politycznej, w tym w szczególności za te, które przez ówczesne władze komunistyczne były uważane za godzące w nowy ustrój państwa. Osoby takie były traktowane brutalnie i bezwzględnie. Bicie i stosowanie różnego rodzaju form nacisku fizycznego o charakterze tortur było praktyką powszechną. Tak więc, o ile fatalne warunki w jakich byli w latach 40 i 50 osadzani aresztowani i skazani dotyczyły wszystkich pozbawionych wolności, o tyle specyfiką traktowania osób uznanych za wrogów ustroju ówczesnego państwa było poddawanie ich brutalnemu śledztwu z użyciem przemocy. Dodatkowo osoby politycznie niebezpieczne zatrudniane były do wykonywania niebezpiecznych i najcięższych fizycznie prac, jak praca w kamieniołomach czy kopalniach. Po opuszczeniu więzienia Z. K. był traktowany jako obywatel gorszej kategorii, określany w lokalnym środowisku jako bandyta.

Biorąc pod uwagę te okoliczności sąd przyznał kwotę łączną w wysokości 925 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem sądu nie zostało udowodnione by Z. K. zmieniał często prace z racji swojej przeszłości jak również, że bezpośrednią konsekwencją pobytu w więzieniu była jego choroba alkoholowa czy samobójcza śmierć w 1978 r.		
Inne		
3.		
Zwiąże o powodach podstawy prawnej		
4. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwiąże o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
Oddalono wniosek w tym zakresie	Oddalono wniosek w tym zakresie	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
kwoty w wysokości po 462 500 (czterysta sześćdziesiąt dwa złotych pięćset) złotych w pozostałym zakresie oddalono wniosek	Ustawowe odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	

Inne		
3.		
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	Sąd zasądził na rzecz każdej z wnioskodawczyń kwotę po 240 złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie. Sąd miał przy tym na względzie przepis § 11 ust. 6 w zw. z § 17 pkt 1) i 2) w zw. z § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), przesądzający o wysokości wynagrodzenia pełnomocnika.	

6. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
5.	O kosztach orzeczono w myśl art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.	

7. PODPIS
sędzia Agnieszka Wysokińska – Walczak